

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko Sądowi Rejonowemu w K.
o uchylenie oceny okresowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 20 stycznia 2022 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 grudnia 2020 r., sygn. akt III APa [...],

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
2. odstępuje od obciążania skarżącego kosztami
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 17 grudnia 2020 r., III APa [...], oddalił apelację powoda J. S. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 29 listopada 2019 r., VII P [...], oddalającego jego powództwo skierowane przeciwko Sądowi Rejonowemu w K. o uchylenie oceny okresowej.

Powód zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego): 1/ czy niezależność orzecznicza referendarza wynikająca z art. 151 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z

2020 r., poz. 2072 ze zm., dalej jako p.u.s.p.) może stanowić jednocześnie przejaw szczególnej postaci dobra osobistego w rozumieniu art. 23 k.c. w postaci swobody (wolności) myśli i sumienia i czy w związku z powyższym możliwe jest naruszenie tak rozumianego dobra osobistego referendarza przez jego przełożonych w procesie oceny zawodowej referendarza, np. poprzez wywieranie nacisków na kierunek jego orzecznictwa w zakresie, w którym winien pozostać on niezależny?, 2/ czy niezależność orzecznicza referendarza wynikająca z art. 151 § 1 p.u.s.p. rozumiana jako prerogatywa przynależna do danego stanowiska podlega ochronie w procesie oceny okresowej wystawianej w trybie art. 148 § 2-3 p.u.s.p. dokonywanej przez jego przełożonych i czy w związku z powyższym możliwe jest naruszenie tej niezależności przez przełożonych w procesie oceny zawodowej referendarza, np. poprzez wywieranie nacisków na kierunek jego orzecznictwa w zakresie, w którym winien pozostać on niezależny? Dodatkowo wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie od skarżącego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że skarżący w treści skargi nie sformułował prawidłowo zagadnienia prawnego, a tym bardziej zagadnienia mającego rangę „istotnego”. Zagadnieniem prawnym jest bowiem tylko takie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego jako wniosku o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą

do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy - po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub gdy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie z 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732). Rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze zwykłego zastosowania przepisów prawa (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Poglądu o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej powoda Sąd Najwyższy również nie podzielił. W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że powołanie się na „oczywistą zasadność” skargi kasacyjnej wymaga od skarżącego wykazania kwalifikowanego naruszenia prawa, które doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, dotkniętego brakami widocznymi „gołym okiem”, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy prawnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49 oraz z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107). W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca. W skardze nie wykazano zatem przesłanki jej rzekomo oczywistej zasadności, która byłaby widoczna od razu bez wnikania w szczegóły sprawy oraz bez potencjalnej potrzeby uzupełnienia materiału dowodowego oraz jego ponownej

oceny, co na ogół usuwa się spod rozeznania kasacyjnego w rozumieniu art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Powyższe oznaczało, że skarga kasacyjna nie spełniła przesłanek wymaganych do przyjęcia jej do rozpoznania, albowiem powołane w skardze kasacyjnej argumenty w istocie rzeczy ograniczały się do polemiki z ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanem faktycznym oraz jego oceną prawną.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekając o kosztach postępowania w zgodzie z art. 102 § 1 k.p.c. ze względów natury społecznej.